

δροῦσσον (μόνον διὰ τούς: 'Εθεομαδιάτους Διαγωνισμούς ή αποκλειστικούς γραμματοστηρίου.) Ρωμαῖον (αἱ λύσεις τῶν Ἐρρ. Διαγωνισμῶν δὲν γραφοῦνται εἰς λοσσοχαρτον, συνοδεύονται ώμως αὐτὸς δεκάλεπτον γραμματόσημον.) Ιρίδα (ὅλα τὰ εἰδή τῶν Ασκήσεων εἶναι καλά καὶ εἰς λίθων τῶν εἰδῶν εἰμιπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς 'Ασκήσεις ὥραλας.) Ανδρεῖον 'Ανδριόν (ἡ ἀνθετικής 'Τρικονδάς' εἶναι ἀνυπόλογος· λέγουν 45 ἑκατόμμαρτο, διὰ νὰ ποῦν ἔνα ἀριθμόν.) Οἴβλαν (βραβεῖον ἕστειλα· δὲν εἶναι διόλου ἄρχα νὰ στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν του· τὴν περιμένω.) Δικηγόρον τῆς Νεολαΐτικης (οὐ περὶ οὐ ἔρωτᾶς δὲν ἔχει φευδόνυμον· δὲν περιέχει ἔρχεσαι μὲ καμπίαν ἀλλὰν εὐκαρίσταν.) Λεφροναυτοπούλιταν (χαλέψ που ἔγεινες καλά· μὲ γειτά τὸ Σχολεῖον.) Δάφνης Στέφανον (εὐχαριστῶ διὰ σαράντα γραφεῖς.) Παπάκι (ποῦ μοῦ γράφει βιαστικά δύο λέξεις.) Σεντενέμενην Γνηματοποιίαδα (ἔχει καλώς.) Απικηνή Δύον (χαλέψ που ἔγεινες καλά· τὰ καλλιτέρας εὐχάς διὰ τὴν ἑορτήν σου.) Ιαχὺ τῆς Ελιμαρένης (εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά λόγια εἴτε μὲ ἔνα, εἴτε μὲ δύο, εἴτε μὲ τρεις ζητεῖς ἀνταλλαγή.) Μ. Μυστικόν, πληρωμένες 25 λεπτά τὴν πρότασιν.) Αλέξανδρον Μανδροκορδάτον (νά, σημερα θεα-ισα ἄρχεικα μὲ Διαγωνισμῶν.) Γερμανικής.) Ελληνικόν 'Ιδεώδες (οημαῖνεις, ὅτι εἶναι κάποιον ἀπὸ τὸ σπιτικόν.) Πολυζέηνην Μ. 'Αρ. (έξαν δευτέροις.) Ἀνταστίτης έχει καλώς περιμένων.) Τάσον Δ. (έλαδα· εὐχαριστῶ) Αρματωλον τοῦ 'Ολύμπου (αἱ παραγγελίαι σου εἶναι εξετελέσθησαν.) Ωλήνα (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ δύο, ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ χρειασθοῦν.) Χάρων, Απικήν Όνομαν, Παρούσαν, κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός
Λύσεων Αγοράντον—Ποεμάριον

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι ἔχοντες γνωδόνυμον ἐγκεφαλικόν διὰ τὸ 1911 συνδρομήται ἢ ἀδελφοί συνδρομήταιν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἀλλοὶ πρόπετοι νὰ ἔσοδεισκον διὰ δημόσιον τὰς λύσεις τῶν ἐπιστότουν φυλλαδίουν, διασποράτο καὶ ἀν εἰνε, γραμματόσημον διαφοράτον δὲν λεπτῶν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηται καὶ ταῦται φύγων τῶν καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλον ἀναρται, ἀλλοὶ δὲν λαμβάνονται επειδὴ δύνην αἱ λύσεις τῶν.

Οἱ λύσηται τῶν λύσεων επει τοῦ δικοίου καὶ μονον δεν νὰ γράφουν τὰς λύσεις τῶν πάντας ἀνεξαρτεῖταις οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μας εἰς φακέλλους, διὰ εκατόντας 20 φύλα καὶ τιμάται φ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλου εἶναι δηκται παντοχόδεν μέχοι τῆς Στίχης Οκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς πορθεύσεως ταῦταις, μόνον δὲν ἡγιεῖν τῷ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γινονται δηκται.

Τοὺς λοιποὺς δρους, βραβεῖται κλπ. ιδε εἰς τὸ Οδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δκαιί, φύλον πρόστον δ. ε. Οδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αὐτούντα.

393. Δεξιγρίφως

Τὸ πρώτον μου μιὰ πρόθεσης, 'Αναξ Θηρῶν τὸ δευτέρον μου, Κι' ἄρχαιον μέγαν λυρικὸν 'Ανακαλεῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητρίου Διαβάτου

394. Συλλαβογρίφως

Ἐμμαὶ πουλί· καὶ ἀν κανεὶς Θείσης νὰ μὲ πιστή,

Νησὶ καὶ φύλογο μουσικό
Στὸ φῶς ἡς πλησίασῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάνων
395. Αναγοματισμός

Ἡμουν βασιλέυς τῆς Ρούμης·
Μὲ ὁ λαός μου ὁ κακός,
Μὲ ἔκαμε ὅλον ἔγω-κάτω
Καὶ κατηγήσα μαρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρητικούλας
396. Αίνυμα

Εἰς αὐτοκράτωρ τοῦ Βούζαντου μας
Τοῦ ἀρσενικοῦ μου·

Καὶ μιὰ γύρα τοῦ Βασιλείου μας
Τοῦ θηλυκού μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ονείρου Δούλου 'Ελληνος
397. Τρίγωνον

* * * * = Συνώνυμον τοῦ πόνου.
* * * = Ζέρον.
* * * = Τοπικὸν ἐπίρρημα.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως ἀνάγνωσκονται ταῦτα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχολοστοίστου Χίου

398. Τετράγωνον

* * * * = Λί λέξεις αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ τετράγωνον τοῦτο σημαίνουν: ἡ διὰ Χώρων τῆς Μ. 'Απατής ἡ ἀπό γεωργαρίκον δρον· ἡ ἀριστερῆ ὀπωρικοῦ καὶ ἡ δεξιὴ ἀμυντικοῦ σπλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουδοβίου ΙΖ.

399. Επιγραφὴ

Ε Ο Ε Ν Τ Ν
Ο Ι Ο Ι
Δ Υ Δ Α Δ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταῦτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάρων

ΜΙΚΡΑΙ ΜΓΓΕΛΙΚΙ

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά διὰ μέσου τῆς Οκτωβρίου. Τὸ κχλιτέρον τετράδιον βραβεύτω διὰ τόμου Διαπλάσεων δραγμῆς καὶ ἀρσεκείαν βραβεύσομένου.

'Απικήν Όφρας. (ΙΑ', 135)

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά διὰ μέσου τῆς Διαπλάσεως ἐντὸς Σεπτεμβρίου.

'Απικήν Άνθις. (ΙΑ', 136)

Α νταλλάσσω ταχυδ. δελτάριο μὲ δεσποτίαν διὰ εἰδα. Προτιμῶ τοποθεσίας καὶ θαλασσογραφίας. Η διεύθυνσις μου: Δάδα Μαργαρίταν Δικαίου, Καλόμε.

(ΙΑ', 137)

ΣΩΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1911

Συνδρομητεῖαι! Συνδρομηται!

Ψηρίσατε τὸ ὑπέροχο, τοῦτο φευδώνυμον, τὸ ὑπενθυμίζον τοσοῦτον τραγικάς καὶ αἰματηράς σηγνάς! Ψηρίσαντες αὐτὸν φανερώνετε τὸν πρότονο Μακεδονίαν ἀγάπην Σας. Κάθε φύσος σας ἀντιπροσωπεύει ἔνα ὑπερασπιστήν της. 'Ασπρο! / /

τόπῳ δὲ 02 κληρωθῆ ὁ ἀπειτούμενος ἀριθμός. Πληθυνούμενον τῶν διορισμῶν, θεωροῦμεν περιττὸν ὄμοιούσεων τῶν. Στοιχεῖον οὐλγούς ἀπομένει τούτων.

395. Αναγοματισμός

Ἡμουν βασιλέυς τῆς Ρούμης·
Μὲ ὁ λαός μου ὁ κακός,
Μὲ ἔκαμε ὅλον ἔγω-κάτω
Καὶ κατηγήσα μαρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρητικούλας
396. Αίνυμα

Εἰς αὐτοκράτωρ τοῦ Βούζαντου μας
Τοῦ ἀρσενικοῦ μου·

Καὶ μιὰ γύρα τοῦ Βασιλείου μας
Τοῦ θηλυκού μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ονείρου Δούλου 'Ελληνος
397. Τρίγωνον

* * * * = Συνώνυμον τοῦ πόνου.
* * * = Ζέρον.
* * * = Τοπικὸν ἐπίρρημα.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως ἀνάγνωσκονται ταῦτα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχολοστοίστου Χίου

398. Τετράγωνον

* * * * = Λί λέξεις αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ τετράγωνον τοῦτο σημαίνουν: ἡ διὰ Χώρων τῆς Μ. 'Απατής ἡ ἀπό γεωργαρίκον δρον· ἡ ἀριστερῆ ὀπωρικοῦ μου·

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουδοβίου ΙΖ.

399. Επιγραφὴ

Ε Ο Ε Ν Τ Ν
Ο Ι Ο Ι
Δ Υ Δ Α Δ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταῦτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάρων

ΗΛΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΤΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενόν θεό τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγχρονα, ἀλλοτες παρασκήνια εἰς τὴν καθημερινότηταν καὶ χρησιμότατον εἰς τὴν παιδείαν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ: Εξωτερικοῦ:

Ἐπιστολής . . . δρ. 8,—

Ἐξαμηνούς . . . 4,50

Τομήνος . . . 2,50

Τεμήνος . . . 3,—

Αι συνδρομαι δεχονται τὴν ἱην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΒΙΔΟΥΛΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περιόδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Αθήναις, 17 Σεπτεμβρίου 1911

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Δ

Το ποδιό, σύντομα έπυγησε ο Τσάρος, διέσωσε το πτέρο. Ο Γάσος έμειψε πολὺ ευχαριστημένος με το γυιό του, που κατέφερε τελεστάντων νὰ τοῦ φέρῃ ἔστω καὶ ἔνα πτερό αὐτὸ τοῦ μαγεμένο πουλί. Καὶ τὸ πτερό αὐτὸ την πόσο λαμπρό, που διάν τὸ ἔβαλες σὲ σκοτεινή κάμαρα, ἔλαμπε σὰν τέσσαρας τοῦ γῆρα.

Μίαν ἄλλη φορά, ο Τσάρος Ανδρόνο-

— Καβαλλίκεφέ με καὶ πές μου ποῦ θέλεις νὰ σὲ πάω...» (Σελ. 334, σ. β')

βιτές ξανακάλεσε τοὺς τρεῖς γυιούς του καὶ τοὺς μίλησεν ἔτσι:

— Αγαπητά μου παιδιά, πηγαίνετε νὰ βρήστε τὸ μαγεμένο πουλί καὶ ἔνυχές μου σᾶς συνοδεύουν. Τὴν ἀνταμοιβήν που ὑποσχέθηκα, θὰ τὴν πάρῃ ὅποις αὐτὸς σᾶς μοῦ φέρῃ τὸ μαγεμένο πουλί ζωντανό.

Πρέπει τώρα νὰ μάθετε, πῶς ἐπειδὴ ο Τσάρεβιτς Ίβαν εἶχε κατορθώση νὰ βγάλῃ ἔνα πτερό ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ πουλιού, σὲ δύο μεγαλήτεροι, διηγήτρης καὶ ο Βασιλῆς, τὸν ἐμίσοσαν. Εν τοσούτῳ, ἀφοῦ πῆραν τὴν εὐχή τοῦ πατέρα των, ἔξεινησαν γιὰ νὰ βροῦν τὸ μαγεμένο πουλί. Ο ἄλλος παρακάλεσε τὸν Τσάρο, νὰ τὸν ἀφίσῃ καὶ αὐτὸν τὸ πτερό. Ἐπειδὴ ἦταν πολὺ νέος ἀκόμη, διηγήτρης καὶ τὴν ἀρχή προσπάθησε νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν γνώμην καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά του. Ο

Ίβαν ὅμως ἐπέμεινε τόσο πολύ, ώστε ὁ Τσάρος ἀναγκάσθηκε νὰ υπογιωρήσῃ. «Ἐτοι ο νέος διάλεκτος ἔνα καὶ ἄλλο καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ ξέσῃ ποῦ πηγαίνει.

Πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε... Πόσον καιρό; κανεὶς δὲν ξέρει. Επιτέλους ἐφάνεσε ἔνα τρίστροτο. Έκεὶ στὴν μέσην ἦταν μιὰ στήλη πέτρινη, ποῦ εἶχε χαραγμένα τὰ λόγια αὐτά:

«Οποιος πάρῃ τὸ δρόμο ποῦ δεχίζει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος αὐτῆς τῆς στήλης, θὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ κρύο καὶ ἀπὸ πείναντας πάρῃ τὸ δεξιὸ δρόμο, θὰ μετρῇ ζωντανὸς μὰ τάλογο τοῦ θα πεθάνῃ καὶ δύοις πάρῃ τὸν ἀστερό δρόμο, θὰ σκοτωθῇ, ἐνῷ τὸ ἀλογό του

δὲν ὑὰ πάνη τίποτα».

Ο Τσάρεβιτς Ίβαν, ἀφοῦ διάβασε αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή, πήρε τὸ δεξιὸ δρόμο, γιατὶ σύλλογίσθηκε πῶς ὃν τὸ ἀλογό του θὰ σκοτώνυνταν, αὐτὸς τούλαχιστο θὰ ἔμενε ζωντανός. Κι' ἀφοῦ περπάτησε καβάλλα μιὰ μέρα, δυὸ μέρες, τρεῖς μέρες, εἶδεν ἔξαφνα μπροστά τὸν Τσάρο τους, που τὸν ἔλεγαν Αλέξην.

Ο Τσάρος Αλέξης, καταθυμωμένος, μίλησε στὸν Ίβαν μὲ φωνὴ βροντερή καὶ μὲ ψόφο αὐστηρό.

— Δέν ντρέπεσαι, τοῦ εἶπε, έσύ, τόσο νέος, νὰ κλέψῃς; Ποὺς εἶσαι; Απὸ ποῦ ἔρχεσαι; Ποὺς εἶνες ο πατέρας σου καὶ ποὺ διένει τὸνομά σου;

Ο Τσάρεβιτς άποκρίθηκε:

— Εἴμαι γυιὸς τοῦ Τσάρου Ανδρόνοβίτης καὶ μὲ λένε Ίβαν. Τὸ μαγεμένο πουλί σου συγκῆτε νὰ μπαινῃ στὸ περιβόλι μας κάθε νύκτα καὶ νὰ κλέψῃ τὰ γυρού μηλά τῆς ἀγαπημένης μηλιάς του πατέρα μου. Ήτοι κι' αὐτὸς μ' ἐστελεῖ νὰ τοῦ βρῶ τὸ μαγεμένο πουλί καὶ νὰ τοῦ τὸ πάνι.

γιέρι,

Ο Τσάρεβιτς Ίβαν σκαράλωσε τὸν ποικίλο, πήδησε στὸ περιβόλι καὶ στοιχείωσε τὸ μαγεμένο πουλί καὶ τὸν πηγαίνειν πολὺς περισσότερο.

Εἶναι

πολὺς

πολὺς</

Ο ΑΔΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ένας από τους πολλούς χλωτούς του όλου, βρήκε τότε τον Άλούπη στην κοιλά και τον έκαμε να ουρλίσῃ. Έπειτα τού ήλθε επί το λαιμό δίλος, δυνατώτασσος, κι αυτή τη φορά ο Άλούπης ξεκόλησε από την ουρά του άλογον κι έσφραγισθεί στρηφογυρίζοντας επάνω.

Άλλα την ίδια στιγμή ο πονηρός κύριος Κουνέλης τώσεις επέστρεψε το πόδια.

Η όλη θεία είναι, πώς δεν είχε άναγκη να φύγη. Ο Άλούπης ήταν σέ τέτοια γιλιά, πώς δεν θα μπορούσε για τού κάμη

κανένα κακό. Όπως δήποτε ήθελησε να ποφύγη τας έξηγήσεις και τας περιποιήσεις...

Αν ο Άλούπης δεν σκοτώθηκε όλως διόλου, λίγο δικαίως έλειψε να σκοτωθεί.

Πολλές ώρες άναγκασθηκε να μείνει στο σπίτι του, περιμένος επί την κρεβάτι, για να γιατρευθεί.

Ήταν τόσο πολύ άρρωστος, πώς δεν είχε ούτε τη δύναμιν να σκεφθῇ.

Όταν δικαίως γίνεται καλά

και γίνεται κατάλαβε πώς ο κύριος Κουνέλης τού είχε παίξει πάλι το ασύρματο πάγινο.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο Άλούπης σε σαχημη θέσει.

Ήλθε το παλαιοτάρι και ο κύριος Κουνέλης τα έβαλες μέσα τον λαχανόκηπο του

χριστού Ανθρώπου. Ο κύριος Ανθρώπος άναγκασθηκε να στήση, μα παγίδα με θηλεί, και ο κύριος Κουνέλης, με στροβό μάτια, από τη λαιμαργιά του, έπειτα μέσα και πά-

θηλείς, πάντας μόνος το σχοινί της θηλείς και την έπερσε μόνος του από το λαμπό του Κουνέλη στο δικό του. Ο Κουνέλης έπειτα του την έσφυγε για καλά, κι έσφυγε βιαστικός, για να προφέρει τάρρωστα παιδιά του...

Μπράδο σου! Ποιού νόστιμος είσαι τού λόγου σου. Άφου έφαγες καλά καλά όλα μου τα λαχανικά, τώρα πολεμάς να φύγης με την παγίδα μου. Είσαι έγωιστης περιτης τάξεως, και μη τρές κακοφανίσμους. Και τώρα του σε κρατώ, έγω θα σέ συγγρίω!

Μ' αυτά τα λόγια, ο Ανθρώπος έτρεξε τις λυγαρίες για να κάψει περικές βέργες.

Ο κύριος Κουνέλης έβλεπε τη συμφορά του, άλλα δεν έβγαζε μιλιά. Κ' έστεκετο έκει με υπομονή, μ' έγκαρτέρησι, ως αν ή στιγμές έκεινες να ήσαν ή τελευταίες της ζωής του...

Άλλα ένω ο κύριος Ανθρώπος έστεκε πάρα πέρα τις βέργες του, νά σου και φθάνεις στο λαχανόκηπο—ποιός νομίζετε;—ο φίλος μας ο Άλούπης.

Έχαμηθη πώς λυπάται πολὺ για τη συμφορά του κύριος Κουνέλη, αυτός δικαίως, ο πονηρός, έκαμηθη πώς είναι σκασμένος από τα γέλια.

Μα τι τρέχει; φωτησε ο Άλούπης. Τότε ο κύριος Κουνέλης του διηγήθηκε άλλοκληρο παραμύθι. Του είπε, ότι ή κυρία Μαργαρέτα Κουνελιού τὸν είχε προσκαλέσει στο σπίτι της, όπου έπρεπε να γίνη γάμος: δι της είπε πώς δη, δε μπορούσε να πάγι ήτι στον ίδιον τού είπε ναί, νά πάγι χωρίς άλλο: δι τού οι φίλοι της κυρίας Κουνελιού τὸν είχαν δέση, έκει διά της βίας, έως να πάνε γάμονταν τὸν παπά, και να είρουν έπειτα τὸν κύριο Κουνέλη στο γυρισμό και νά τὸν πάσουν μαζί τους. Του είπε άλλορη δι της άρσενα με την πετρό και ήθελε να πάγι νά φωνάξῃ γιατρό και νάγορασσι γαπιά από τὸ φαρμακεῖο. Και στο τέλος παρακάλεσε τὸν Άλούπη νὰ πάρῃ τὴ θέσι του, για νά πάγι κατόπιν επό τού γάρο, ετῆς κυρίας Κουνελιού, και νά φαγή, νά πιν και νά γλεντήσῃ.

και γίνεται κατάλαβε πώς ο κύριος Κουνέλης τού είχε παίξει πάλι το ασύρματο πάγινο.

Ο Άλούπης σε σαχημη θέσει.

Ήλθε το παλαιοτάρι και ο κύριος Κουνέλης τα έβαλες μέσα τον λαχανόκηπο του

Ο Άλούπης που έστρεκλαίνετο για γάρους και χαρές, άποκριθηκε στὸν κύριο Κουνέλη δι τη εὐχαρίστως θα τού έπικρνει αυτή τη γάρι.

Και άρσεως έλασκόρησε τὸ σχοινί της θηλείς και την έπερσε μόνος του από τὸ λαμπό του Κουνέλη στο δικό του.

Ο Άλούπης έφωνας, έτσιρις, ούρλιαζε, έπηδούσε, έστρηφογύριζε.

Άλλα ο Ανθρώπος τη δουλειά του.

Έτοι μη γονα τού Άλούπη τινάχθηκε στην έντελεια και ή βέργα έγινε κορμάτια.

Ο Ανθρώπος, με την ίδια πορούσες να υπάρχει ακόμη σκόνη στη γύνα, έφυγε για νά φέρῃ κι άλλη βέργα. Και τότε ο κύριος Κουνέλης, που ήταν κρυμμένος κάπου-έκει επούς θέμους και άκουγε τές ξυλιές και τὰ ούρλιασματα, παρουσιάσθηκε.

Μπά! είπε με τὸ φυσικότερο ύφος τού κόσμου: πώς δεν έφανηκαν ακόμη οι φίλοι της κυρίας Μαργαρέτας για σὲ πάρουν στὸ γάμο; Έγω πήγα και γύρισα.

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

Ο κύριος Κουνέλης ήταν πιά μακριά, δι τού άλλα δι τού παρεξήγησα...

πού μου έπινε τές κόπτες μου! Λαμπρά! Και η βέργα έρχεται νά πέφτη επή δύλια ράχη του Άλούπη:

Νά και τούτη για νά ορμάτης το λαχανόκηπο! νά και τούτη για νά ορμάτης το κοτέτσι!

Ο Άλούπης έφωνας, έτσιρις, ούρλιαζε, έπηδούσε, έστρηφογύριζε.

Άλλα ο Ανθρώπος τη δουλειά του.

Έτοι μη γονα τού Άλούπη τινάχθηκε στη γύνα, έφυγε για νά φέρῃ κι άλλη βέργα. Και τότε ο κύριος Κουνέλης, που ήταν κρυμμένος κάπου-έκει επούς θέμους και άκουγε τές ξυλιές και τὰ ούρλιασματα, παρουσιάσθηκε.

Μπά! είπε με τὸ φυσικότερο ύφος τού κόσμου: πώς δεν έφανηκαν ακόμη οι φίλοι της κυρίας Μαργαρέτας για σὲ πάρουν στὸ γάμο;

Αδελφέ Άλούπη, του είπε, κάμε μου τὴ μεγάλη γάρι νά με λύσης. Μου

Και δικαίως το σπίτι του γιατρού είνε μακρύτερα από το σπίτι του παπά. Ήσπεργο!

Ο κύριος Κουνέλης έκαθησε με άρετα και όρχισε να ξύνη τὸ αυτί του, σαν νὰ έσυλλογίζεται κανένα πράγμα.

Μπά, μπά, τί είν' αυτό; είπε έξαφνα μου φίλες πολὺ καταβελημένος μήπως σου συνέδη τίποτα δρά έλειπα;

Ο Άλούπης δεν είπε λέξι. Ο κύριος Κουνέλης έξακιολόθησε:

Δεν πιστεύω νὰ ιπάχη, μεταξύ μας καμιά παρεξήγησις, δεν είνε έτοι, φίλτας Άλούπη; Γιατὶ ἀν πήρηχε, δεν θὰ ήθελα νὰ μείνω έδω περισσότερο.

Μπά! τι λέσι, καλέ; διαμαρτυρήθη ο Άλούπης, παιδιά είμαστε τώρα;

(Έπειται συνέχεια.)

έσφιξε τὸ λαιμό τόσο δυνατά, πού μου έρχονται λαζαδές. Μου φάνεται πώς δε μπορέσω νὰ σταθῶ έδω περισσότερο, ούτε για πάνω στὸ γάρι της κυρίας Κουνέληος.

Ο κύριος Κουνέλης έκαθησε με άρετα και όρχισε να ξύνη τὸ αυτί του, σαν νὰ έσυλλογίζεται κανένα πράγμα.

Μπά, μπά, τί είν' αυτό; είπε έξαφνα μου φίλες πολὺ καταβελημένος μήπως σου συνέδη τίποτα δρά έλειπα;

Ο Άλούπης δεν είπε λέξι. Ο κύριος Κουνέλης έξακιολόθησε:

Δεν πιστεύω νὰ ιπάχη, μεταξύ μας καμιά παρεξήγησις, δεν είνε έτοι, φίλτας Άλούπη; Γιατὶ ἀν πήρηχε, δεν θὰ ήθελα νὰ μείνω έδω περισσότερο.

</

